

Sygn. akt I UK 418/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z.G.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.
o waloryzację świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. oddalił apelację Z.G. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 18 lipca 2012 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. z dnia 1 marca 2011 r. w przedmiocie ustalenia nowej wysokości emerytury wojskowej od dnia 1 marca 2011 r. w wyniku waloryzacji wskaźnikiem wynoszącym 103,10%, do kwoty 4.468,31 zł. Sąd drugiej instancji stwierdził, że ubezpieczony domagał się ustalenia wysokości emerytury przez ponowne ustalenie jej podstawy według określonej stawki uposażenia, lecz żądanie to zostało prawomocnie oddalone wyrokami Sądu Okręgowego w Ł. w przedmiocie waloryzacji świadczenia z 2009 i 2010 r.

W skardze kasacyjnej ubezpieczonego, obejmującej wyrok Sądu drugiej instancji w całości, podniesiono, że wyrok Sądu drugiej instancji nie odpowiada

prawa obowiązującemu od dnia 1 stycznia 2003 r., skarżący zarzucił, że jest to „wyrok wydany w sprawie innej, aniżeli stanowił przedmiot pozwu – nie na temat”, wytykając naruszenie prawa materialnego i przepisów postępowania. Wniósł o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ł. albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i ustalenie „podstawy wymiaru emerytury wojskowej powoda od 1 lipca 2004 r. według grupy uposażenia „G-16C”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie szeregu istotnych zagadnień prawnych dotyczących waloryzacji w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. podstawy wymiaru emerytury wojskowej na podstawie art. 91 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w związku z art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w świetle obowiązującego prawa unijnego, w szczególności ochrony praw słuszenie nabytych, wskazując na wypłacanie mu, jako emerytowi wojskowemu od 2 stycznia 1992 r. emerytury wojskowej, której podstawa wymiaru - a zatem i jej wysokość - nie jest umocowana w żadnym obowiązującym stanie prawnym z zakresu zaopatrzenia emerytalnego, bądź powszechnego ubezpieczenia emerytalnego lub w przepisach dotyczących kwot bazowych uposażenia żołnierzy zawodowych. Skarżący podniósł ponadto potrzebę wykładni przez Sąd Najwyższy przepisów wymienionych w uzasadnieniu jego skargi kasacyjnej, podnosząc, że budzą one poważne rozbieżności interpretacyjne w ocenach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, sądów powszechnych oraz pozwanego organu.

W ocenie skarżącego, w sprawie zachodzą również przesłanki nieważności postępowania przed Sądami obu instancji, w związku z obrazą przez nie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r. (SK 19/02), art. 49 k.p.c., a także art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nieważność postępowania nie została przez skarżącego wymieniona jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) ani też nie stała się podstawą zaskarżenia. Rozważając jednak jej zaistnienie z urzędu, Sąd Najwyższy nie stwierdził zaistnienia którejkolwiek z sytuacji określonych w art. 379 k.p.c.

Zagadnienie przedstawione w skardze kasacyjnej, jako problem prawny wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, skoncentrowane na sposobie ustalenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej według innej niż przyjęta grupy uposażenia, nie odnosi się do treści zaskarżonego rozstrzygnięcia, co zresztą wynika z oceny skarżącego, że zostało wydane „nie na temat”. Kwestia ta pozostaje poza przedmiotem zaskarżenia, gdyż prawomocnie została rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 2 marca 2012 r.

W związku z tym, że przedmiotem postępowania kasacyjnego mogą być wyłącznie zarzuty przeciwko wydanemu przez sąd drugiej instancji prawomocnemu orzeczeniu, uzasadnienie przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania mogły stanowić wyłącznie argumenty skoncentrowane na przedmiocie zaskarżonej decyzji z dnia 1 marca 2011 r., a więc waloryzacji świadczenia. Ta kwestia nie ma cech nowości i nie wymaga rozstrzygnięcia, którego by dotychczas w judykaturze Sądu Najwyższego nie dokonano, a więc nie stanowi zagadnienia prawnego przewidzianego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Problem waloryzacji emerytur i rent wojskowych przyznanych przed dniem 1 stycznia 1999 r. na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w miejsce poprzednio stosowanej waloryzacji uwzględniającej wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie (art. 6 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1998 r.), był już przedmiotem rozstrzygnięć, przede wszystkim Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia

1999 r., K 4/99 (OTK 1999 nr 7, poz. 65), w którym uznano tę regulację za nienaruszającą praw nabytych (art. 2 Konstytucji), oraz Sądu Najwyższego (por. np. wyrok z dnia 1 września 2010 r., II UK 97/10, niepublikowany, postanowienie z dnia 25 listopada 2009 r., I UK 294/09, niepublikowane).

W orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że z dniem 1 stycznia 1999 r. ustawodawca dokonał modyfikacji świadczeń z wojskowego zaopatrzenia emerytalnego (przez podwyższenie wypłacanych „ze starego portfela” wskaźnikiem dodatkowej waloryzacji) oraz zmienił zasady waloryzacji tych świadczeń w przyszłości. Brak przepisu intertemporalnego, który stanowiłby o zachowaniu dotychczasowego mechanizmu waloryzacji emerytur wojskowych do świadczeń, do których prawo zostało nabyte przed 1 stycznia 1999 r., wskazuje, że art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w nowej wersji ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed tą datą. Sposób waloryzacji emerytur wojskowych po dniu 1 stycznia 1999 r. jest jednakowy dla wszystkich uprawnionych, nie można zatem stwierdzić istnienia jakiegokolwiek kryterium dyskryminacyjnego. Także w nowej regulacji art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, obowiązującej od dnia 16 września 2004 r. (Dz.U. Nr 191, poz.1954) waloryzację na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przewidziano dla wszystkich uprawnionych, tj. tych, którym prawo do świadczenia ustalono przed dniem 1 marca, a więc przed każdym terminem waloryzacji.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

r.g.